

Milenci z minulosti

Daniel Janů

MILENCI Z MINULOSTI

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo ● Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

MILENCI Z MINULOSTI

Autor: Daniel Janů

Cover © Eva Kavková

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-27-3 EPUB

978-80-88394-28-0 MOBI

978-80-88394-29-7 PDF

Obsah

Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
EPILOG
ZAPOMENUTÝ SEN
Malcesine, Itálie, Gardské jezero 1355
Drážďany 27. října 1829
Manchester 2015
Drážďany, 30. října 1829
Malcesine, Itálie, Gardské jezero 1355
Manchester 2015
Malcesine, Itálie 1355
Tunisko 2015
Porto, 7. října 1829
Catania 1355
Manchester 2015
Atlantický oceán 1829
Manchester 2015

Návštěva Harryho Webbse
Hulme Park
Všeobecná nemocnice
Adleysborough
Adleysborough ráno
Zlé sny
Dopadení
U řeky Irwell

Kapitola 1

Probudil mě ženský hlas.

„Už se probuďte!“

Zhluboka jsem se nadechl. Byl jsem dezorientovaný. Provazem spoutané ruce. Seděl jsem na židli a bosé nohy se dotýkaly chladné země. Jedním okem jsem si prohlížel vysoké kamenné stěny a pochopil jsem, že jsem v nějakém hodně starém domě s velkým sklepením. Vzhledem k tomu, že jsem se naposledy pohyboval ve čtvrti Boucherville, jsem zřejmě někde tam. U vody…

„Kde to jsem?“ zeptal jsem se.

„To není důležité,“ odvětila.

„Proč tu jsem? A co ode mě chcete?“

„Máte moc otázek.“

„Co ode mě chcete!“ vykřikl jsem rozzlobeně.

„Potřebuji, abyste si na něco vzpomněl.“

„Vzpomněl?“

„Ze své minulosti.“

„Tak proč jste se mě normálně nezeptala? Místo toho, abyste mě tady věznila.“

„Všechno má svůj důvod, Dariane.“

„Řekla jste…znáte mě?“

„Ovšem,“ ozval se její hlas blíž než obvykle. Pak jsem ucítil na okamžik studený chlad v oblasti spánku. Jako by se mě dotkla něčím kovovým.

„Proč?“

„Jen se uvolni,“ šeptla. „Potřebuji tvou energii…“

„Co ode mě, chcete?“

„Tvá energie dokáže otevřít portál do posmrtných životů,“ odpověděla.

„Děláte si legraci, že?“

„Vůbec ne, drahý,“ odvětila klidným hlasem.

Samozřejmě, že jsem jí nevěřil. Nic takového není možné.

„Nesmysl. Proč to děláte?“ zeptal jsem se poté, co mi sundala pásku z očí.

Přede mnou jsem uviděl sympatickou hnědovlásku. Měl jsem pocit, že jsem jí už někde viděl. Možná to byl jen pocit, nic víc.

„Věříte v minulé životy?“ zeptala se místo odpovědi.

„Něco jsem o tom už četl, ale nejsem si jistý, jestli tomu tak opravdu je,“ odvětil jsem popravdě.

„Takže nevěříte.“

„Proto jste ze mě udělala svého zajatce?“

„Vy si na mě nepamatujete, že?“

„V minulém životě?!“ pousmál jsem se a má ironická poznámka prolétla kolem bez povšimnutí.

„Takže netušíte, kdo jsem,“ dodala a pokynula hlavou.

Možná jsem ji opravdu někde potkal, pomyslel jsem si.

„Ale proč tohle všechno?“

Otočila se ke krystalu, který zde měla. Jako by mě neslyšela. Možná, že slyšela, ale ignorovala mě.

„Mohli bychom to vyřešit normálně, jako dva rozumní lidé,“ navrhl jsem.

„A uvolnit vám provazy?“

„Ano.“

„Potřebuji, abyste si vzpomněl, kým jste byl v minulém životě.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jen zázrak mi může pomoci. Ta holka je cvok.

„Mohu se na něco zeptat?“

„Ovšem.“

„Čeho chcete doopravdy dosáhnout?“

„Už jsem vám to řekla.“

„Je to nesmysl!“

„Když tomu necháte volný průběh, třeba si vzpomenete…“

„…na to, jak jste mě zlákala a pak…“

„…udělala z vás vězně?“

„Ano.“

„Nesouhlasil byste.“

„Můžeme se domluvit.“

„Zkoušela jsem to.“

„Zkoušela?“

„Vzpomeňte si, když jsem vás oslovila u té řeky, pousmál jste se a ukázal směrem nahoru.“

„Chápu,“ šeptl jsem.

„Ne. Ještě nechápete nic. Až si vzpomenete, kým opravdu jste, pokusíme se otevřít portál do posmrtného světa.“

Tak to ani náhodou, prolétlo mi hlavou a odkašlal jsem si.

„To není možné,“ vyhrkl jsem.

„Máme společnou minulost, ať tomu věříte nebo ne.“

„Proto jsme zde?“

„Ano.“

„Je mi to líto,“ snažil jsem se projevit lítost nad tím, co se stalo v minulosti, aniž bych věděl, co se vlastně doopravdy stalo.

„Můžeme si pomoci navzájem,“ pousmála se.

„Jak to myslíš?“ přešel jsem na tykání.

„Vzpomeneš si a já ti pomohu odejít,“ prostě odvětila.

„A pak mě zabiješ?“

„Ale já tě nechci zabít. Proč bych to dělala,“ pronesla a zatvářila se překvapeně.

Přistoupila blíž ke mně. Pohladila mě a sundala kovový předmět ze spánku.

„Ty jsi ta dívka s modrou čepicí,“ vzpomněl jsem si.

„Ovšem, drahý,“ usmála se a bez dalšího slova odešla pryč.

Sledoval jsem její ladnou chůzi ke dveřím. Ještě jednou se podívala směrem ke mně a pak zmizela ve dveřích…

* * *

Po nějaké chvíli zavrzaly dveře a z šera vystoupila postava. Ženská postava. Byla to opět ona. Jednou rukou se dotkla mé paže a druhou ruku zvedla do úrovně mé hlavy. Zamumlala nějakou větu v divném jazyce a ruku poté vrátila zpět ke svému tělu.

„Potřebuji vědět, na co myslíš," pronesla.

„Stále nechápu, co s tím vším mám společného já. Nevěřím žádnému spojení. Jsou to kecy," rozčílil jsem se.

Usmála se a vrátila se ke stolu. Tam vzala znovu tu kovovou věc a připevnila mi ji na spánek.

„Mám pocit, že mi praskne hlava," vyštěkl jsem.

„Nebraň se tomu. Čím více se budeš bránit, tím víc to bude bolet."

„Nééé!"

„Bráníš se tomu."

„Proč jsem ještě naživu?"

„Možná pochopíš…"

„…už to nechci!" bránil jsem se, ale marně.

„To chce čas."

Šťouchla do mě.

„Kdo jsi a co je to…ehm…za kovovej sráč?"

„Amulet."

„Amulet? Jsme snad někde ve středověku?"

„Magie je mocná."

„Ty jsi nějaká šílená čarodějka?“

„Jsem Lialen, třetí z pěti kněžek Lidu Dany.“

„Cože?“

„Lid Dany – Tuatha Dé Danann.“

„To jsme mezi nějakými bohy?!“

Má ironická poznámka proletěla místností bez povšimnutí.

„Chápu, že nechceš prozradit, kdo skutečně jsi…“

„…opravdu jsem Lialen.“

„A proč jsi použila tu destičku, ten…*ehm*…ten amulet?“

„Otevře ti mysl, vzpomínky a možná otevře bránu do posmrtného světa, kterou lze otevřít pouze ohromným množstvím energie…“

Slyšel jsem dobře?

„…ale ty si ještě nepamatuješ, kdo jsi,“ přiblížila se ke mně blíž a pohlédla mi do očí.

Co měla znamenat její otázka? Vím přece, kdo jsem, podivil jsem se.

„Musím se poradit,“ promluvila po chvíli.

Sundala kovový amulet z mého spánku a vyrazila ke dveřím. Už neřekla ani slovo. Otevřela železné dveře a zmizela v temnotě…

* * *

Když jsem se probudil a otevřel oči, zjistil jsem, že ležím na posteli. Už nejsem připoutaný. A místnost, ve které se nacházím, už není tak studená.

„Jsi tu?!“ zasýpal jsem v domnění, že má věznitelka tu zde bude.

Ticho.

„Jsi tu někde?“ zeptal jsem se. Zvedl jsem hlavu a očima projel místnost. Byla celá ze dřeva.

Zvláštní. Existují v dnešní době nějaké domy celé ze dřeva? Zřejmě, ano, pomyslel jsem.

„Už jste vzhůru?“ pronesl mužský hlas.

„Kdo to je?“ vyhrkl jsem a podíval se směrem, odkud hlas vyšel.

„Jsem Iseria,“ představil se muž v zeleném rouchu.

„Kdo?“

„Věštec kultu probuzených.“

„Říkáte si probuzení?“

„Moudrost a harmonie.“

„Co mi to tu vyprávíte?

„Energie posvátných kamenů a energie tvého ducha otevře bránu do posmrtného světa,“ snažil se mi vysvětlit něco, o čem jsem si myslel, že je to totální blbost.

„Sakra, lidi, co se to s vámi děje?“

„…je to všechno pravda.“

„Nevěřím.“

„Nemůžete všemu rozumět.“

„Chci pryč!“ vyhrkl jsem a snažil se vstát, ale nešlo to. Jako by mě nějaká neznámá síla připoutala k posteli. Žádné řetězy, žádné provazy. Nic. Přesto jsem nemohl vstát.

„Povím vám jeden příběh,“ postavil se nade mě a spustil.

* * *

… v dávných dobách do Irska přišly bytosti z temných mraků. Byl to lid bohyně Dany – Tuatha Dé Danann. Bohužel tu už byly dva národy, které se nechtěly vzdát svého území. Firbolgové a Fomóirové.

Danaové se s nimi snažili jednat o část Irska, ale Firbolgové byli neústupní. Došlo k bitvě. První bitva proběhla na Magh Tuireadh. Danaové Firbolgy porazili. V bitvě padnul král Firbolgů, Eochaid. Zbytek Firbolgů se stáhl do Connacht. Král Danaů, Nuada přišel v bitvě o ruku a novým králem se stal Bres. Jeho vláda však byla pro lid Danaů utrpením. Proslul také svou nepohostinností a lakotou. Když pak byl sesazen, přidal se k Fomóirům. Zřejmě by se k nim nepřidal, ale od své matky se dozvěděl, že jeho otec byl jedním z Fomóirů. Král Fomóirů, Balor ho přijal mezi svůj lid.

Když se Fomóirové několikrát pokusili narušit mír, znamenalo to jen jediné. Příchozí válku. Poté, co bylo napadeno město Gorias, Danaové pod vedením Lugha vstoupili znovu do války. Druhá bitva se odehrála opět na Magh Tuireadh. Byla to jedna z nekrvavějších bitev na tomto ostrově. Danaové v bitvě zvítězili. Zahnali Fomóiry do moře a spojenecká vojska Firbolgů zpět na sever. Provincie Connacht se tak stala jejich domovem.

* * *

Muž v zeleném rouchu domluvil. Využil jsem toho.

„Co s tím mám společného já?“

„Teď jsi smrtelník.“

„Vážně? Myslím, že tohle vím, i bez vaší magie.“

On mou poznámku ignoroval a pokračoval si v tom svém.

„Jsi potomek fomórského krále Indecha…“

„…jsem tedy nepřítel,“ přerušil jsem ho.

„Nebojoval jsi proti lidu Dany, byl jsi ještě malý chlapec. Myslím, že bys ani nebojoval za Fomóiry. Tvojí matku, dceru zesnulého krále Indecha po dvakráte v noci navštívil muž jménem Aishrim. Okouzlil ji svým šarmem a svedl ji. Když se však později dozvěděla, kdo on skutečně je, ukryla tě na malém ostrově Inis Oirthir.“

„Kdo byl můj otec?“

„Byl to mladý druid lidu Dany, který odešel k moři a tam žil v chatrči na konci vesnice.“

„Tam se potkali s mojí matkou?“

„Ano.“

„Ví to i Lialen?“

„Ovšem, že to ví?“

„Proč mě neosvobodíte.“

„Potřebujeme tvojí energii.“

„Víte, jaké je vůbec století?“ vyhrkl jsem v domnění, že nemá pojem o času.

„Samozřejmě.“

„Tak byste měl pochopit, že my na kouzla a na magii už nevěříme.“

„Spíše bych vás já měl upozornit na to, že čas se může změnit,“ pousmál se a odešel.

Než úplně opustil místnost, zastavil se u dveří a mávl rukou. Cítil jsem, jak slábnu, jak opět usínám…

* * *

Když jsem se probudil, stála přede mnou Lialen.

„Jsi tu sama?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odvětila.

„Už odešel?“

„Iseria? Ano.“

„Chceš mě tady nechat zavřeného do konce života?“

„Ne.“

„Tak proč mě nepustíš?“

„Potřebuji otevřít portál do posmrtného života…“

„…ale proč, Lialen?“ vzdychl jsem a pak se zamyslel.

Musím na ní klidně, snad povolí a přesvědčím jí, aby mě pustila.

„Je jiná doba a minulost nemůžeš vrátit, ani kdybych si vzpomněl na svůj minulý život," pronesl jsem klidným hlasem.

„Potřebuji, abys uvěřil, že tvá energie nám může pomoci. Jsi potomek mocných Fomóirů, obdařen silnou temnou energií umožňující otevírat portály do posmrtného života," vysvětlila.

„Když mi Iseria vyprávěl příběh o příchodu Tuatha Dé Danann a bitvách s Firbolgy a Fomóiry, udivilo mě to… Neříkej mi, že jsem jediný potomek Fomóirů?!" pronesl jsem.

„Je těžké v dnešní době – *vaší moderní době* najít duši, která je spojena s Ruad Rofhessa – Pánem všeho vědění."

„Kdo je pán vědění?"

„Dagda. Ten nejvyšší."

„Jestli to dobře chápu, tak on byl nejvyšším Tuatha Dé Danann, ale já jsem přece Fomóir?"

„Z matčiny strany jsi Fomóir, ale z otcovy strany jsi z lidu Dany. Tvůj otec byl druid," odvětila.

„Jsem Kanaďan."

„Tví prarodiče se do Kanady odstěhovali."

„To znamená, že…"

„…že nemůžeš svůj skutečný původ popřít."

„Chci říct, že…"

„…tvá síla pochází z Tuatha Dé Danann," doplnila mě.

„A jak jsme tedy my dva byli spojeni?"

„Chceš to opravdu vědět?"

„Ano, chci to vědět," odvětil jsem.

„Bylo mi šest, když jsme pořádali oslavy pro Nejvyššího, když jsi pobíhal kolem ještě s několika chlapci. Když jsme se střetli očima, usmál ses. Za nějakou dobu jsi běžel znovu kolem mě, už sám.

Zastavil ses a políbil mě. Moji matku to rozčílilo. Už v té době jsem byla předurčena se stát druidkou a kontakt s chlapci nepřicházel v úvahu. Můj otec ji však uklidnil slovy: *„Jsou to jenom děti.“* Matka se uklidnila, ale stále tě pozorovala. Jako by věděla, že jsme spojeni z minulosti. Možná to věděla a chtěla tomu zabránit. To nevím. Když jsem rok na to odplula na ostrov Incham, už jsem o svých rodičích neslyšela.“

„Od koho ses dozvěděla, že jsi s někým spojena?“

„Byla to druidská velekněžka Ainea, která mě v lese učila rozumět přírodě…“

„…a magii,“ doplnil jsem ji.

„Ovšem,“ pousmála se.

„Když ti řekla o mě, že jsme spojeni, chtěla jsi mně znovu vyhledat?“

„Ne.“

„Proč?“ udivil jsem se.

„Byl jsi mrtvý.“

„Co se stalo?“

„Nájezdníci z moře. Nikdo neví, kde se vzali. Vylodilo se pět lodí a vtrhli do města. Než se stačili Danaové postavit svým nepřátelům, mnoho Danaů bylo povražděno.“

„Já, má rodina? Co tvá rodina?“

„Tvůj i můj rod byl téměř vyvražděn. Zachránil se jen bratr mé matky, který v té době byl na druhé straně města. Tvůj otec byl zajat…“

„…ty ses zachránila tím, že jsi byla s druidy, že?“

„Ano.“

„Kam zmizeli ti Nájezdníci?“

„Vrátili se zpátky na moře.“

„Nebyli to Fomóirové?“

„Nikdo neví, kdo byli, ale vrátili se o mnoho dní později. Připluli na ostrov Incham a vyvraždili skoro všechny druidy…“

„…jak je to možné? To je nikdo nevaroval?“

„Byla noc. Byli zaskočeni. Kdyby nebylo velekněžky Ainei, která použila Uaithne, kouzelnou harfu z živého dubu a přivolala sníh, všichni by zemřeli pod údery jejich zbraní.“

„Uaithine?“

„Kouzlená harfa. Ona přikazuje ročním obdobím, aby se střídala. Velekněžka použila její moc výjimečně, a to k záchraně ostatních.“

„Vzpomínáš na svou matku?“ zeptal jsem se.

„Má matka byla velmi přísná. Nikdy jsem nepochopila, proč je na mě taková. Otec to vysvětloval tím, že má o mě strach a zná mé předurčení…“

„…ale určitě tě měla ráda,“ poznamenal jsem chápavě.

„Není to o mé matce, ale o mé sestře,“ poznamenala.

„Tvá sestra?

„Moje sestra byla se mnou spojena, jak v minulosti, tak i v tomto životě. Stejně jako ty,“ dodala.

„Cože?!“ zamrkal jsem a vydechl.

Nechápal jsem, jak mohu mít něco společného s její sestrou.

* * *

Chvíle ticha byla vyplněna hlubokým šumem, který vycházel z chodby. Mřížované dveře se najednou samy otevíraly.

„Pokusím se o to," pronesla a pozvedla nad sebe ruku.

Její dlaň se najednou proměnila v zářící kouli zelené barvy. Jakmile druhou ruku namířila na mojí hruď, vytvořil se trojúhelník, který spojoval její ruce a mé srdce. Energie, která ze mě vycházela, mě hřála. Několikrát jsem zamrkal, jestli vidím dobře. Jestli opravdu vidím svou vlastní energii, jak vychází z mého nitra. Nespočet stříbrných vláken tvořící symetrický sloup.

Byl to proud životní energie. Nejprve přicházelo překvapení, poté uvolnění a na závěr jsem uviděl záblesk čehosi neznámého v mé mysli. Jako by mezi námi došlo k nějakému spojení. Hřejivá energie ustala a já procitl. Zatřepal jsem hlavou. Měl jsem spousty otázek. Nestačil jsem však říct ani slovo. Otočila se ke mně zády a otevřenými dveřmi vyběhla ven.

„Lialen!" vykřikl jsem, ale neslyšela mě. Už byla pryč.

Pomalu jsem se zvedl z postele. S podivem jsem se mohl pohnout. Vyběhl jsem za ní. Vystrčil jsem hlavu ze dveří a podíval se do stran. Nikdo nikde. Vydechl jsem a vyrazil doprava. Buď anebo. Vrátit se mohu vždycky. Moje volba byla však správná. Došel jsem k dalším dveřím, které byly pootevřené.

Tudy musela běžet i ona, pomyslel jsem si.

Slyšel jsem hlasy.

To jsou lidé. Možná jsem zachráněn…

Kapitola 2

Seděl jsem v polo sedu opřený o dřevěná vrata. Točila se mi hlava a nemohl jsem zaostřit. Rozmazané stíny se pohybovaly kolem mě.

„A proč on?“ zaslechl jsem dívčí hlas.

„Nevím,“ odvětil ženský hlas. Zřejmě její matka.

„Mami!?“ šeptla dívka a strčila do mě.

„Eochaid Ollathair,“ odvětila.

Dívka se už neptala.

„Eochaid Ollathair – Otec všech. On moc dobře ví, proč je zde,“ přidal se mužský chraptivý hlas.

Nějaký starý muž, pomyslel jsem si.

„Morrigan,“ poznamenala žena.

„Ano, Morrigan,“ dodal stařec.

„Myslíš, že se znovu objeví, aby zastavila Geadinna, potomka ulsterského hrdiny Cúchulainna?“

„V bitvě u Magh Tuireadh, když Cúchulainn padl a vojska královny Maeve pokračovala…“

„…vojska královny Maeve byla zastavena u Zelené hory," přerušila ho žena.

V tu dobu se mi zrak zlepšoval a já uviděl před sebou starce v hnědém rouchu. Otočil jsem se do strany. Tam stála žena v podivných šatech.

„Kde to jsem?" šeptl jsem.

Polkl jsem. Sucho v ústech mi bránilo v dalších slovech.

„Vítej, Geadinne, potomku ulsterského hrdiny Cúchulainna," promluvil stařec.

„Dám mu napít," navrhla žena a přiložila k mým ústům kožený vak.

Otevřel jsem ústa a nechal se obsloužit. Byl jsem zmatený. Stále jsem hledal nějaké podobnosti podle, kterých bych se mohl orientovat. Připadalo mi to jako sen.

„Napijte se," pobídla mě žena a znovu mi přiložila kožený vak k ústům.

„Kde to jsem?"

„Finnias," odvětil stařec v rouchu. „Finnias, město bohů."

„Tuatha Dé Danann," pousmála se žena.

„Kdo jsi?" pohlédl jsem na starce.

„Jsem Othus, druid. Geadinne, potomku ulsterského hrdiny Cúchulainna," odvětil.

„Nejsem žádný Geadinn," oponoval jsem.

„A kdo jsi?" zeptal se druid.

„Já…já jsem…"

Nemohl jsem si vzpomenout.

„Přijmi to, čím jsi," ozvala se žena.

„A jak se jmenuješ ty?" zeptal jsem se.

„Ataenna," odvětila.

„Jsem opravdu tím…,"

„…potomkem ulsterského hrdiny Cúchulainna? Ano, jsi. Tvůj předek je Cúchulain o jeho synech se moc neví, ale podle věštby se měl objevit čaroděj, který odvrátí příchozí válku mezi Nájezdníky z moře a lidem Dany."

„Já…myslel, že…"

„…že je to jen sen?" přerušil mě druid.

„Ano," kývl jsem.

„Jsi tady a nejvyšší Dagda rozhodl, že ty budeš vyvolený čaroděj, který se vydá na cestu. Na jih světa. Přes moře k hoře Caer," pokračoval druid.

„Sám?"

„Ano. Sám. A tvá cesta nesmí trvat více jak třicet nocí," varoval Othus.

„Proč?"

„Macha, bohyně války a věštění se rozhodla pomoci odvrátit příchozí válku s Nájezdníky, protože jí to předpověděla věštba. Ale Morrigan válku chce."

„Pořád nerozumím, proč těch třicet nocí?"

„Tyto tři bohyně mají údajně jedno tělo a vždy za třicet nocí získá jedna z nich vládu nad tělem. To znamená, že za pět dnů Macha ovládne tělo a pomůže ti. Až uběhne třicet nocí, ovládne tělo Morrigan."

„Říkal jsi, že ty bohyně jsou tři."

„Badb je tou třetí. Je nestranná a užívá si života s říčními vílami. Nezajímá se o smrtelníky.“

„Jak je možné, že jsem čaroděj a nejsem válečník, když můj předek je ulsterský hrdina Cúchulainn?“ podivil jsem se.

„Nevím. Jsme jen sluhové bohů a jejich rozhodnutí je na nich,“ odvětil.

„Proč musím na jih světa?“

„Musíš přinést mocný kámen z hory Caer…“

„…a kde to je?“

„Na jihu světa, kde žijí Belerion. Říká se, že jsou z naší pokrevní linie. Lid, který odešel ze severu na jih.“

„V čem je jeho síla?“ zeptal jsem se a zvedl se.

„Ou,“ zaznělo z úst ženy, která na mne vzhlížela zespodu.

Jakmile jsem se postavil. Jako by se v ten moment zastavil čas. Lidé kolem se zastavili a svůj pohled směřovali ke mně. Proč? To jsem pochopil ve chvíli, kdy jsem se rozhlédl kolem a zjistil jsem, že svou výškou převyšuji ostatní více než o metr.

„To není obr!“ promluvil k překvapenému davu druid Othus.

Chvilkové ticho přerušil zvuk z vedlejší ohrady. Stádo hnědo bílých koz.

„V čem je jeho moc?“ zeptal jsem se znovu.

„Bohové nám zanechali Kopí vítězství – Lughovo kopí, které střežil druid Arias. Po druhé bitvě u Magh Tuireadh se ztratilo. Druid Arias byl nalezen mrtev a na místě našli Armeithin závoj. Nikdo však nevěřil, že by Lughovo kopí ukradla Armeith, natož ho zabila…“

„…zeptal se jí někdo?“

„Ona také zmizela.“

„Jestli jsem to pochopil správně, tak kámen z hory Caer může najít to Lughovo kopí, že?“

„Věštba mluví o tom, že ten kdo vlastní Kopí vítězství, vyhraje každou válku…“

„…proč ten kámen nevyzvedl už někdo jiný?“

„Toho kamene se může dotknout jen čaroděj a ty jsi jediný čaroděj ve Finnias,“ usmál se Othus.

„Proč se usmíváš?“

„Tvé zjevení je znamení. A jen nejvyšší Dagda ví, proč se tomu tak stalo,“ odvětil druid.

Dotkl se dlaněmi a poklonil se mi. Jak to ostatní uviděli, udělali totéž a pak se rozešli. Každý pokračoval ve své činnosti, jako by se nic nestalo. Vlastně ani nestalo. Jen jsem se postavil. Sám jsem byl překvapen ze své výšky.

„Ráda bych tě pozvala do svého skromného příbytku, Geadinne,“ ozvala se Ataenna a ukázala rukou směr.

„Děkuji ti,“ pousmál jsem se a následoval ji.

Všiml jsem si mladého děvčete, které nás pozorovalo. Pobíhalo mezi příbytky a schovávalo se za plotem. Ataenna si toho také všimla. „ To je moje dcera Kieshar,“ pochlubila se.

„Hezké děvče,“ poznamenal jsem.

„Je to bojovnice,“ dodala Ataenna.

Jen jsem se pousmál a pokračoval opatrně za ní. Pomalými kroky. Dával jsem pozor, aby se mi někdo při mé výšce nepřipletl do cesty.

* * *

Uvnitř své skromné chýše mě Ataenna pohostila masem, chlebem a džbánem vody. S poděkováním jsem přijal její pohostinnost a jídlo z talíře snědl. Džbánu s vodou jsem se však nedotkl. To samozřejmě v Ataenně vzbudilo pozornost.

„Víno nemáme, Geadinne," poznamenala Ataenna tiše. Svá slova volila se vší opatrností, jako by se bála, že pohrdám vodou.

„To je v pořádku, Ataenno. Napiji se později, až strávím to teplé maso. Bylo to chutné a já jsem opravdu vděčný za tvou pohostinnost."

„Lekla jsem se, že jste zvyklý na lepší…"

„…lepší?" udivil jsem se.

„Tam odkud jste přišel," vysvětlila.

V tu chvíli jsem nevěděl, co jí na to mohu říct. Já jsem nevěděl, odkud jsem přišel a jak jsem se zde ocitl. Zřejmě to bylo dílem nejvyššího Dadgy, jak řekl ten druid, pomyslel jsem si.

„Přišel z daleka," ozval se druid Othus, který se zde objevil v pravý čas. Možná věděl, že tuhle otázku bych nedokázal zodpovědět. Nebo snad ano?

„Zde budu pobývat před svým odchodem?" zeptal jsem se.

„Ano," kývl druid. „Zde ti předám mapu, jídlo a pití… a také tvou brašnu."

„Brašnu?"

„Je to brašna, která byla nalezená pod velkým dubem."

„Tam jsi ji našel?"

„Ano."

„Jak jsi věděl, že tam bude?“

„V mých snech se mi několikrát zjevil Dagda a řekl mi o tvém příchodu. O všem, co bys měl vědět, až se vydáš na svou pouť.“

„Co v té brašně je?“

„Nevím, nenahlédl jsem dovnitř. Zřejmě potřeby čaroděje,“ odpověděl a pousmál se.

„Zřejmě,“ dodal jsem a natáhl se po džbánu.

Poté mě druid Othus vybídl, abychom se šli projít. Zavedl mě na konec města. Pozval mě k sobě do svého příbytku. Tam mi předal brašnu a mapu, o které mluvil. K večeru jsem se vrátil k Ataenně, kde jsem ulehl na připravenou postel. Délka postele mě překvapila. Zdálo se, že jsem byl opravdu očekáván a má výška, byla také známá…

* * *

V noci za mnou přišla dívka s průhledným závojem. Několik malých víl poletovalo kolem ní.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

„Jsem Caer Ibormeith,“ odvětila.

„Víš, kdo jsem já?“

„Ovšem, že to vím. Jsi Geadinn, čaroděj.“

„A proč jsi mě navštívila?“

„Vím o tvé cestě na jih světa,“ odvětila.

„Máš snad křídla, že bys mi chtěla pomoci?“

„Dokáži se proměnit v labuť, ale přinesla jsem ti talisman, který tě bude ochraňovat…“

„…jsem přeci čaroděj," pousmál jsem se.

„Proti magii Nejvyšších tvá magie nemá účinek," vysvětlila. „Zítra se začneš učit číst z knihy Azrainovy, kterou máš ve své mošně a pozítří vyrazíš na svou cestu."

„Proč mi chceš pomoct?"

„Každý člověk si zaslouží nápomocnou ruku…"

„…každá rada dobrá?"

„Radu ti poskytnu, ale co si vybereš, už záleží jen na tobě. Jsi mladý čaroděj a musíš se ještě hodně učit."

„Chápu."

„Určitě?"

„Mám nějaké poslání. Z nějakého důvodu a pro nějaký účel. Musím to přijmout a pomoci těm lidem."

„Na jih světa."

„Světa? Co je to za svět? Mám pocit, že jsem tu jen pro jistý účel…"

„…svět se stal smrtelným před mnoha lety. Bohové se vrátili do nebes a ponechali lidi svému osudu. Některé národy si vybraly jednoho boha a někteří uctívají více bohů. Stejně nebo nově pojmenované. Volba. To je to, co lidem scházelo. Měli potřebu si zvolit směr. Zvolit si cestu a jít po ní."

„Volba. To zní tak…"

„…neurčitě?"

„Ne. Něco, čemu se člověk nevyhne."

„Smrtelník prochází pozemskou zkušeností, a jestliže zvládne svou cestu, pokračuje do světa Éteria."

„A když ji nezvládne?"

„Opakuje svůj život v tomto světě."

„Éteria. To slyším poprvé…“

„…spousta názvů, slov, pojmenování a symbolů bude pro tebe nových.“

„V té knize…Azrainově…“

„…najdeš tam vše potřebné. Kouzla k léčení, kouzla proti stínům, kouzla na ochranu. Rady, symboly, význam run a vše potřebné pro čaroděje,“ poznamenala s úsměvem na tváři.

„Děkuji ti.“

„Čeká tě dlouhá a nebezpečná cesta mnoha světy, proto jsem ti přinesla tento talisman,“ řekla a rozevřela dlaň. V ní se objevil špičatý malý kámen se zeleným krystalem uprostřed. Temně zelené barvy.

Opatrně jsem převzal kamen a položil si ho na svou dlaň. V ten moment jsem cítil uvnitř velké množství energie, které chtělo ven. Vydechl jsem a strčil kámen do hadrové mošny.

„Má ohromnou sílu,“ poznamenal jsem.

„Ano, to má. Teď s ní budeš spojený.“

„Jak ho budu moci použít?“ zeptal jsem se.

„Měj ho při sobě.“

„Jako přívěsek nebo ho mám nechat v brašně?“

„Jako přívěšek.“

„A po celou dobu své cesty.“

„Ano. Tvá cesta bude trvat několik dnů a nocí. Když se nestihneš vrátit do třiceti dnů, uspím světy na tři dny. Tento talisman tě ochrání proti mému kouzlu a neusneš.“

„Svět po celé tři dny bude spát?“

„Ano.“

„Rozumím.“

„V té knize Azrainově pak najdeš vše, co budeš potřebovat," dodala a v mžiku zmizela.

Chvíli jsem držel brašnu ve svých rukách. Poté jsem ji položil na zem vedle postele a ulehl. Usnul jsem během několika minut…

* * *

Druhý den ráno jsem vstal a sáhl do mošny. Z ní jsem vytáhl knihu kouzel. Otevřel jsem ji.

„Co je to za písmo? Co jsou to za znaky? Vždyť já ani neumím číst," uvědomil jsem si.

Jdi za Othusem, prolétlo mi hlavou.

„Ovšem," pousmál jsem se a vyrazil do vedlejší místnosti, kde už stála Ataenna. Čekala na mě.

„Dobré ráno, Geadinne," pozdravila a ukázala rukou ke stolu.

„Dobré ráno, Ataenno. Děkuji za pohoštění," poděkoval jsem a usedl ke stolu.

Její dcera Kieshar zde seděla také. Sledovala mě. Nespustila ze mě oči.

„Po snídani musím odejít za Othusem," pronesl jsem.

„Jistě," ozvala se Ataenna.

„Mohla bych tě doprovodit?!" nabídla se Kieshar.

„Myslím, že ano," odvětil jsem s pohledem na její matku.

Ataenna jen souhlasně pokynula hlavou.

„Skvělý," zajásala nadšeně Kieshar.

Její nadšení mě rozesmálo.

* * *

Po snídani jsme vyrazili, já a Kieshar za druidem Othusem. Lidé se samozřejmě otáčeli a sledovali mě.

„Lidé nás pořád sledují," poznamenala Kieshar.

„Nedivím se jim," podotkl jsem.

„Jsi velký."

„Nezvykle."

„Nerozumím, jak ses tu vůbec ocitl."

Její zvědavost se stupňovala.

„To jsi viděla, ne!?"

„Z ničeho nic?"

„Stála za tím zřejmě vyšší moc," poukázal jsem směrem nahoru.

„Bohové," dodala Kieshar.

„Jak jinak si to vysvětlit, že?"

„Někdy mám pocit, že mám také své poslání," svěřila se najednou.

„Je to možné."

„Myslíš, že bys mi mohl říct moji budoucnost?" zeptala se.

„Já…"

„…vím, že to umíš. Cítím to," vyhrkla.

„Budoucnost se nedá předpovědět a víš proč?"

Zakroutila hlavou do strany.

„Protože cesty osudu se často mění a nitě života se často zpřetrhají," odpověděl jsem.

„Ale svojí budoucnost znáš? Své poslání.“

„Své poslání ano, ale budoucnost neznám.“

„Myslím, že…“

„…soustřeď se na přítomnost. Na svůj život tady,“ přerušil jsem ji.

„Když já bych chtěla…“

„…zažít nějaké to dobrodružství?“

„Ano.“

„Dobře,“ zastavil jsem se a sáhl do brašny. Vytáhl jsem z ní hrst kamínků ve tvaru kostek.

„Co to je?“ zareagovala.

„To jsou magické runy,“ odvětil jsem a hodil je před její nohy, s podivem neuskočila stranou. Možná, že doopravdy chtěla znát svůj osud, svou budoucnost a zažít nějaké dobrodružství.

„Co vidíš?“ zeptala se.

Najednou jako bych uměl číst runy a jejich význam mi skládal příběh. Jejich symboly mi vyobrazili příchozí budoucnost. Zakroutil jsem hlavou a usmál se.

„Tak co vidíš?“ ozval se nedočkavý hlas mladé Kieshar.

„Loď, cizí země, jezero,“ odvětil jsem.

„A kdy?“

„Až se vdáš,“ odvětil jsem.

Nebyl jsem si však jistý, jestli postava muže, která se objevila v runách, souvisí s její svatbou nebo smrtí.

„Kdy?“ zeptala se znovu.

„Budoucnost se může změnit,“ upozornil jsem ji na možnost, že to co jsem jí předpověděl, se nemusí stát.

„Budu trpělivá.“

„Ty?!“ dodal jsem s úsměvem na tváři.

„Proč ses usmál? Myslíš, že to nedokážu?“

„Svůj osud máš ve svých rukou a nezáleží na tom, co jsem ti předpověděl. Může se to stát, ale budoucnost se může změnit.“

„To už jsi říkal.“

„Jo, říkal,“ kývl jsem a sehnul se pro magické runy.

Uklidil jsem je do brašny a pohlédl na Kieshar, která se spokojeně usmála. Pokračovali jsme dál…

* * *

U chýše druida Othuse jsme se rozloučili. Kieshar se vrátila zpět a já vkročil dovnitř.

„Othusi!“

Nikdo se však neozval.

„Othusi!“ zkusil jsem to znovu. Když se opět nikdo neozval, otočil jsem se s úmyslem odejít.

„Snad jsi nechtěl odejít,“ ozval se hlas.

„Určitě, ne. Jen jsem myslel, že tu nejsi.“

„Máš tu knihu?“ zeptal se.

„Ano, mám.“

„Už jsi do ní nahlédl?“

„Ano, nahlédl,“ odvětil jsem.

„Přečteš mi…“

„…vůbec nevím, co je to za symboly,“ přerušil jsem ho.

„Je to písmu dávnověku,“ upřesnil Othus.

„A ty myslíš, že já bych ho mohl přečíst?“

„Jsi vyvolený.“

„A čaroděj,“ dodal jsem.

„Ovšem,“ pousmál se Othus.

Chvilka mé nepozornosti stačila Othusovi k tomu, aby se vrátil se džbánem.

„Voda?“

„Ne. Medovina.“

„No, já…“

„…víno nepiješ, já vím,“ poznamenal.

Jako by věděl, na co myslím.

Druid se usmál a napil se. Pak mu to, ale nedalo. Nabídl mi. Chvíli jsem hleděl na jeho úsměv a na džbán. Nakonec jsem natáhl ruku a jednou rukou jsem obepnul hliněný džbán. Napil jsem se. Jednou. Dvakrát. A džbán byl prázdný.

„Moc tam toho nebylo,“ dodal jsem a vrátil Othusovi jeho džbán.

„Teď se podívej do té knihy,“ pobídl mne. „Třeba něco z toho přečteš.“

Pousmál jsem se, ale uposlechl jsem ho.

„Co je to medovina?“ zeptal jsem se, když jsem otevřel knihu Azrainovu. V tu chvíli jsem si byl jistý, že to písmo znám.

„Velmi podivný a opojný nápoj. Přivezl ho sem Enhirk z východní ledové země…“

„Ledový nápoj,“ podotkl jsem s úsměvem na tváři.

„Enhirk říká, že ta země je rozdělena na úrodnou, teplou půdu a na studenou, nepoddajnou půdu.“

„Ostrov vedle nás?“ zeptal jsem se.

Cože? Jak to mohu vědět? Najednou se mi v mysli promítlo několik obrazů, kterým jsem nerozuměl. Hory, světy, jezera, moře, lodě, válečníci, které jsem…

„Co se děje?!“ vyhrkl Othus.

„Jako bych si vzpomněl…já…najednou mi hlavou prolétlo tolik…“

„…životů?!“

„Asi. Nevím, co to znamená.“

„Probuzení, Geadinne,“ dodal Othus.

„Něco se zdá být povědomé a něco je nové, jenž se vzápětí formuje jako něco známého. Připadá mi to, jako bych…“

„…prožil mnoho životů v jiných časech.“

Druidova slova se mi zahryzla do mozku a dalších několik hodin v nich zůstala. Zakroutil jsem hlavou jako, že to mu nerozumím. Zřejmě proto jsem se rozhodl pokračovat ve čtení v knize Azrainově.

„Kniha Azrainova…,“ pronesl jsem. „…vypráví o první rase na tomto ostrově, která zde přistála.“

„Lodě. Velké lodě, připluly z moře,“ řekl Othus.

V ten moment jsem si nebyl úplně jistý, jestli ty lodě přistály nebo připluly. Kdyby připluly, vysvětlovalo by to Nájezdníky, proti kterým se lid zdejšího města připravuje. Kdyby však přistály, znamenalo by to, že…Dost! To je nemožné přece…

„Nejvyšší Dagdo, děkujeme ti, že jsi poslal Geadinna mezi nás. Tvá moudrost a prozíravost nezná mezí,“ přerušil mě druid svou

modlitbou.

„Zítra za úsvitu vyrazím na cestu, Othusi. Připrav vše potřebné, prosím!“

„Už zítra?!“ udivil se.

„Ano.“

„Věštba hovoří o třech dnech přípravy…“

„…rozhodl jsem, zítra!“ zavelel jsem a zalistoval v knize Azrainově.“

Druid neodporoval. Pokynul hlavou a vstal. Odešel do vedlejší místnosti, kde vydržel nezvykle dlouho. Poté se vrátil s další mošnou. Byla plná zásob na cestu.

„Zásoby a medovina,“ ukázal.

„Dobře,“ pokynul jsem.

„Na moři si ulovíte nějaké ryby. Naši mořeplavci se o to postarají.“

„Budu si číst z knihy a pak se půjdeme projít. Rád bych viděl loď,“ pousmál jsem se.

„Ovšem,“ poklonil se a odešel.

Do oběda jsem si četl v knize Azrainově. Poté jsem odešel s Othusem k Ataenně na oběd. Kieshar mě obsluhovala a stále se na mě koukala takovým tím šibalským pohledem. Othus si toho samozřejmě všiml a když jsme spolu odešli k molu podívat se na loď, zmínil se o tom. Přešel jsem to slovy, že je to jen mladé zvědavé děvče a já jsem cizinec, který se stal středem pozornosti nejednoho obyvatele tohoto města. Othus to už nekomentoval. O výkladu z run jsem mu neřekl.

„Loď je silná?“ zeptal jsem se.

„Ano. Dvojité dno. Silný stožár s plachtou. Už jsme se na ní plavili k východním ostrovům," odpověděl.

„Rád bych se podíval dovnitř."

„Beze všeho," kývl a ukázal rukou směrem k lodi.

„Vypadá jako Drakkar," pronesl jsem s úsměvem na tváři.

„Jako co?" udivil se Othus.

„Aha," došlo mi to. „Loď, o které se píše v knize Azrainově," snažil jsem mu vysvětlit, kde jsem vzal název této lodi.

Nicméně jsem si uvědomil, že takovou loď jsem viděl v té své vizi, kterou jsem měl v Othusově příbytku.

„Rozumím," pokynul Othus a už se dál nevyptával.

Proč se nevyptával, bylo zřejmě. Přišel jsem z vůle Dagdovy, a tudíž neměl potřebu se vyptávat. Nebyl důvod.

* * *

Slunce se pomalu probouzelo, když jsem stál u dřevěného mola a loučil se s Othusem. Má cesta mohla začít. S poděkováním jsem se rozloučil a nastoupil na dřevěnou loď. Šest mořeplavců a já vyrazilo na klidné moře. Směr jih světa.

* * *

„Kieshar?!" zvolal jsem její jméno.

Otočil jsem se a svůj pohled nasměroval do prostoru, kde byly uloženy dvě truhly se stříbrnými petlicemi.

„Nezlob se, Geadinne…," zazněl jemný dívčí hlas.

„Upnula ses na můj výklad bez ohledu na to, co jsem ti řekl," poznamenal jsem a natáhl ruku. Chytila se ji a vyšla ze stínu.

„Měla jsem sen o lodi," svěřila se.

„A jak dlouho ses chtěla schovávat?"

„Já nevím."

„Pojď na palubu, ať se podíváš na moře," pobídl jsem ji.

„Jsi hodný. Obávala jsem se trestu," sklopila oči.

„Udělala jsi to z nějakého důvodu. Jestli ses rozhodla dobře nebo špatně, poznáš časem. Pak budeš moci hovořit o trestu."

„Potrestala jsem se sama?!"

„Budoucnost si utváříš," dodal jsem a ukázal na schůdky vedoucí otvorem na palubu.

Když jsme vystoupili na palubu, někteří námořníci okamžitě zaregistrovali její přítomnost. Jediný, kdo k tomu něco chtěl říct, byl starý kormidelník Tiáther. „Kieshar, co ty tu děláš?"

„Znáš jí?" otočil jsem se k němu.

„Už jako malá byla zvědavá a několikrát jsem ji na své lodi načapal," odpověděl.

„Aha, tak to vysvětluje, že jsme si ji nevšimli," podotkl jsem a podíval se na ní.

Kieshar jako by s námi v tu chvíli nebyla. Hleděla do nekonečného prostoru před námi. I mne klidné moře přivedlo k zamyšlení…

Kapitola 3

Když jsem otevřel oči, kolem mě byla jen bílá zeď, malý stolek a dveře. Podobné těm, co jsou v nemocnicích. Kde to jsem? Já myslel. Ou! Moje hlava. Cítím silnou a tupou bolest ve středu své hlavy. Chtěl jsem si sáhnout na obličej, ale nešlo to. Mé ruce byly připoutané jakýmsi řemenem k posteli. Kde to jsem? Co je za den? Může mi někdo pomoct?

„Haló!“ vykřikl jsem.

Nikdo se neozval.

„Haló! Haló!“ opakoval jsem.

Mé volání se vracelo zpět. Nikdo mě neslyšel. Nikdo nepřicházel.

Chvíli jsem ležel nehnutě. Pak jsem se znovu pokusil volat o pomoc, ale nikdo se neozýval. Bolest hlavy sice ustupovala, ale vracely se mi myšlenky ze snů. Byly to opravdu sny? Jedna moje známa mi vyprávěla o minulých životech. Je to však pravda? Opravdu se vrací naše duše zpátky? Proč by to dělala? Zpátky na Zem mezi lidi. Z mnohých z nás se vytratila tolerance, přátelství k jiným. Ani rodiny mnohdy nedrží pospolu. Honíme se za penězi a

přehlížíme tu nejdůležitější součást nás samotných, lásku. Když jsem u lásky, kam se poděla moje láska… Zůstal jsem tu sám, opuštěný…

* * *

Po nějaké době jsem uslyšel cizí hlasy. Snažil jsem se otevřít oči, ale nešlo to. Jako bych se cítil hodně unavený. Ani rukou jsem nemohl pohnout. Úplně paralyzovaný, ležel jsem a měl pocit, že to je můj konec. Ale já nejsem ještě připravený…

„…léky podáváme nitrožilně a je stabilizo…ný."
„Rá…"
„Ano, jeho stav… zlepšil."
„Je to zvla… případ…"

* * *

Hlasy, které nesrozumitelně popisovaly zřejmě můj stav, po chvíli utichly.

Znovu nastalo to ticho. Prázdné ticho…

Kapitola 4

…hřejivá energie ustala a já procitl. Stála u dveří a pozorovala mě. Chtěl jsem se na něco zeptat. Nestačil jsem však říct ani slovo.

Otočila se ke mně zády a otevřenými dveřmi vyběhla ven.

„Lialen!“ vykřikl jsem, ale neslyšela mě. Už byla pryč.

Pomalu jsem se zvedl z postele a snažil se vyběhnout za ní. Vystrčil jsem hlavu ze dveří a podíval se do stran. Nikdo nikde. Vydechl jsem a vyrazil doleva. Věřil jsem, že moje volba byla správná. Na konci ponuré chodby jsem zahlédl proud slunečních paprsků, který pronikal prasklinou ve stropu. Pokračoval jsem za světlem v domnění, že tam budou dveře ven. Pohyboval jsem se při zdi, když se přede mnou objevily zamřížované dveře. Opatrně jsem nahlédl dovnitř. K mému překvapení tam leželo lidské tělo. Byl to muž. Podle kalhot a podle silných rukou. Otočil jsem se za sebe, jestli mě někdo nesleduje a vyrazil k němu. Během krátkého ohledání jsem zjistil, že je mrtvý.

„Kde se tu vzal?“ pomyslel jsem si.